

ומשנינן: **אם כן**, שלזה לבד בא הכתוב, **נימא קרא "ביום זבחו יאכל"**, "הקריבו" למה לי למיכתב? אלא שמע מינה: **ביום שאתה זובח אתה מקריב. ביום שאי אתה זובח, אי אתה מקריב!**

ואכתי הוינן בה: **ודלמא** לכך נכתב "הקריבו" דהכי **קאמר רחמנא**: אין זמן אכילתו תלוי ביום זביחתו אלא ביום זריקתו, **דאי קריב דם האידנא, ניתאכל בשר האידנא ולמחר. אי קריב דם למחר** [ואפשר להקריבו למחר!] **ניתאכל בשר למחר וליומא אחרא?**

ומתריצין: **אם כן, נימא קרא "ביום הקריבו יאכל, "זבחו" למה לי?** אלא **שמע מינה**: ביום שאתה זובח אתה מקריבו, ביום שאי

הלא בלילה בלאו הכי אין יכול לזרוק, שכל העבודות ביום הן נעשות, ולמחר נפסל בעמוד השחר כאימורים? תשובה לדבר: באופן שאחר שקיעת החמה עלה הדם לראש המזבח ולן שם כל הלילה דלולי שנפסל מיד בשקיעת החמה לא היה נפסל בעמוד השחר למאן דאמר אין לינה מועלת בראש המזבח והיה זורקו [למחר] **שנאמר "ביום הקריבו את זבחו יאכל"**, ודרשינן: **ביום שאתה זובח אתה מקריב** [זורק את הדם], **ביום שאי אתה זובח היינו ככלות יום הזביחה אי אתה מקריב!**

והוינן בה: **האי קרא מיבעי ליה לגופיה** ללמד על זמן אכילת שלמים שהוא ביום זביחה ולמחרת!?

שאיין זה בגדר פסול לינה, אלא הגדר הוא שהדם כשהוא אחר יום השחיטה הוא פסול לזריקה, ועל כן שייך בזה לומר שהוא פסול לזריקה ולא לשפיכה, אבל אם היה זה פסול לינה בדם בשקיעת החמה לא היה מקום לחילוק זה, שהרי פסול לינה הוא לכל עבודה שהיא.

אולם החזו"א [ליקוטים א יג] נוקט שגם לשפיכה הוא נפסל בשקיעה, והוכיח כן מהגמרא לקמן [ב] שנאמר בכרייתא חילוקי דינים במחשבת הזמן בדם באימורין ובבשר, ולא נאמר חילוק בדם עצמו בין המתנות ובין השיריים, שבהם אין מתפגל אלא אם כן יחשוב לשפכם למחר.

6. הקשה **השאגת אריה** [שם] איך יתכן לומר כן, הרי אפילו אם בשקיעה אינו נפסל, מכל מקום יפסל בעלות השחר כאימורין, ואיך יזרקוהו למחר.

ותירץ שהכונה היא באופן שעלה למזבח, ולפי רבן גמליאל שאם עלה לא ירד נאמר גם

שחיטת הפסח, והרי אחר השקיעה כבר אינו ראוי להקריב הפסח.

ותירץ הגר"ח שבעצם מצד הזמן היה ראוי אז להקרבת הפסח, והוא רק פסול צדדי שקיים אז.

ויש לדון לפי מה שנתבאר לעיל שהוא רק פסול בהדם ולא בשחיטה, ואם כן הוא זמן שחיטת הפסח.

ויש מתרצים שעיקר מהות איסור זה של אכילת חמץ בער"פ, אינו מצד שהוא זמן שחיטת הפסח, אלא הגדר הוא שמזמן שחיטת הפסח כבר התחיל במקצת המועד של פסח לענין איסור אכילת חמץ, ואם כן ודאי לא שייך שאחר כך סמוך לערב יהיה נפקע דבר זה.

5. נחלקו **האחרונים** בדין זה לענין שפיכת שיריים, שהליקוטי הלכות [לעיל ל"ח] נוקט שאינו נפסל בשקיעה לשפיכת שיריים, והביא במנחת אברהם בשם הגרי"ז לבאר זאת, שמאחר וכבר נתבאר לעיל בהערה הקודמת